

Родолубие

На 10.04.1859г. е роден българския герой ген. Павел Христов

Забележителни моменти от биографията на генерала: "По време на Балканската война (1912 - 1913), като командващ 5-та пех. дивизия в нарушение на заповедите на командването ген. Христов овладява отстъплението, реорганизира войските си и само със своята дивизия атакува „на нож“ цяла турска армия. По този начин турците не успяват

да минат в тил на 3-та и 1-ва армия. С това свое действие ген. Христов практически спасява войната. Руските наблюдатели го наричат „Железния генерал“... Имал славата на неподкупен и безупречно почтен човек. Генерал Христов вярвал, че домът на офицера е казармата. Затова въпреки високото си обществено положение и богатия си род умира без собствена къща.

Когато турският генерал Махмуд Мухтар паша е изправен на военен съд за поражението си в Балканската война, той казва на съда: „Господа съдии, не забравяйте, че срещу себе си имах ген. Павел Христов!“...

Роден е на 10 април 1859 г. в Етрополе. Завършва Априловската гимназия в Габрово. В края на 1878 г. постъпва във Военното училище в София и завършва с първия випуск през 1879 г. На 10 май 1879 г. е произведен в чин подпоручик.

Веднага след завършването като младши офицер е зачислен в 5-та пехотна орханийска дружина, а след това, през 1880 г. в 3-та пехотна радомирска дружина. На 30 август 1882 г. е повишен в чин поручик. През 1883 г. е командирован в Русия, къде служи в Заморския пехотен полк, след което в 59-ти пехотен Любленски полк. През същата година постъпва във Военно юридическата академия в Санкт-Петербург, но на следващата година е откомандирован в България и зачислен като командир на рота в 15-та свищовска пехотна дружина от 3-ти пехотен бдински полк. На 30 август 1885 г. е произведен в чин капитан. На 13 септември 1885 г. е назначен за командир на 3-та дружина от 3-ти пеши Бдински полк. През Сръбско-българската война (1885) е командир на 3-та дружина в 3-ти пехотен бдински полк, след което е командир на 1-ва дружина от същия полк, сражава се при височината „Три уши“ на Сливнишката позиция и в Пирот.

След войната, на 17 април 1887 г. е произведен в чин майор, командва 13-ти пехотен рилски полк, а след това служи във военното училище и Военното министерство (Главното интендантство). През 1888 г. командва 10-ти пехотен рилски полк. На 02 август 1891 г. е повишен в чин подполковник и през същата година е командир на 22-ри пехотен резервен полк и 3-ти пехотен бдински полк. На 2 август 1895 г. е произведен в чин полковник, от 1899 г., командва 2-ра бригада от 1-ва пехотна софийска дивизия. На 1 януари 1904 г. е произведен в чин генерал-майор, след което същата година е назначен за командир на 9-та пехотна плевенска дивизия.

По време на Балканската война (1912 - 1913), като

командващ 5-та пех. дивизия в нарушение на заповедите на командването ген. Христов овладява отстъплението, реорганизира войските си и само със своята дивизия атакува „на нож“ цяла турска армия. По този начин турците не успяват да минат в тил на 3-та и 1-ва армия. С това свое действие ген. Христов практически спасява войната. Руските наблюдатели го наричат „Железния генерал“.

През Междусъюзническа война (1913) с дивизията си се сражава срещу сърбите при Княжевац и Зайчар, а после с част от дивизията - при Клисура, Власина и Сурдулица. След края на войната, на 17 август 1913 г. е повишен в чин генерал-лейтенант и преминава в запаса.

В Първата световна война (1915 - 1918) е мобилизиран. През септември 1915 г. е назначен за Инспектор на пограничната стража. Началник е на Софийския укрепен пункт, който е формиран през юни 1913 г. със задачата да осигури отбраната на София, който по време на войната и до 1917 г. се намира в Ниш. През 1915 г. е Генерал-губернатор на Морава. В началото на 1916 г. е назначен в Главната квартира като офицер за особени поръчки. На 25 март 1917 г. е произведен в чин генерал от пехотата.

След края на войната, на 23 октомври 1918 г. е отново уволнен от армията и преминава в запаса. През 1920г. за кратко е назначен за градоначалник на София. **Имал славата на неподкупен и безупречно почтен човек. Генерал Христов вярвал, че домът на офицера е казармата. Затова въпреки високото си обществено положение и богатия си род умира без собствена къща.**

Когато турският генерал Махмуд Мухтар паша е изправен на военен съд за поражението си в Балканската война, той казва на съда: „Господа съдии, не забравяйте, че срещу себе си имах ген. Павел Христов!“

Генерал от пехотата Павел Христов умира през юли 1921 г. в София. През 1939г. на негово име е кръстена улица в родния му град, която след 9 септември 1944 г. е преименувана. Все още не е направено нищо за нейното възстановяване.